

Одлука Савеза за Србију о бојкоту предстојећих парламентарних и локалних избора представљала је велики изазов и искушење, како за овај политички Савез тако и за Напредњачки режим. Сад, после (не)очекиване одлуке првог човека Шапца Небојше Зеленовића да на локалу 26. априла изађе на црту и изборе - и да "не да свој град напредњацима" додатно је закомпликовала ситуацију и унела нову злу крв међу опозиционарима.

Често се поставља питање да ли су ова одлука и протести грађана уздрмали владајућу странку и принудили их на политичке уступке. Уочи ових избора јасно је да је Напредњачки режим морао да уђе у „политички дијалог“ о промени изборних услова, али очигледно је да је то био само њихов маневарски потез - јер правог дијалога није ни било - нити постоје услови за одржавање демократских и слободних избора.

Очигледно је да је одлука о бојкоту постала главна преокупација Напредњачког режима и Александра Вучића, јер су у погон ставили све расположиве медијске, финансијске и политичке ресурсе да обесмисле и политички дисквалификују ову идеју. Њихов главни циљ је да покажу да ова одлука нема јасно политичко упориште у опозицији и зато су учинили све да додатно дезинтегришу и расцепкају ионако слабу и подељену опозициону сцену.

Посебно је за њих било важно да се Демократска странка повуче из Савеза за Србију, јер би на тај начин у питање био доведен његов политички кредибилитет. Зато је и отворен медијски простор за све оне посланике и функционере Демократске странке који су у својим наступима доводили у питање одлуку о приступању ове странке Савезу за Србију и њену резолутну одлуку о бојкоту избора. У намери да ослабе и раздробе опозицију у великој мери Напредњаци су успели јер је опозиција показала, сада већ пословичну, недоследност и опортунизам.

Бојкот у замци непринципијелности и компромиса

Пише: Маринко Вучињић
уторак, 03 март 2020 21:50

